

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte, havia estat anunciada per endavant als nostres pares, perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,1-2.8-19)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Esriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isahac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada, que té Déu mateix com arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 12,32-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor.

Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de nocces, per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 18,6-9)

La noche de la liberación se les anunció de antemano a nuestros padres, para que tuvieran ánimo, al conocer con certeza la promesa de que se fiaban.

Tu pueblo esperaba ya la salvación de los inocentes y la perdición de los culpables, pues con una misma acción castigabas a los enemigos y nos honrabas, llamándonos a ti.

Los hijos piadosos de un pueblo justo ofrecían sacrificios a escondidas y, de común acuerdo, se imponían esta ley sagrada: que todos los santos serían solidarios en los peligros y en los bienes; y empezaron a entonar los himnos tradicionales.

El veritable creient està sempre a punt, fent obres de misericòrdia. (Miniatura del Salteri de Canterbury)

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él se escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 11,1-2.8-19)

Hermanos:

La fe es seguridad de lo que se espera, y prueba de lo que no se ve. Por su fe, son recordados los antiguos.

Por fe, obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba.

Por fe, vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas —y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa—, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios.

Por fe, también Sara, cuando ya le había pasado la edad, obtuvo fuerza para fundar un linaje, porque juzgó digno de fe al que se lo prometía. Y así, de uno solo y, en este aspecto, ya extinguido, nacieron hijos numerosos como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Con fe murieron todos estos, sin haber recibido lo prometido; pero viéndolo y saludándolo de lejos, confesando que eran huéspedes y peregrinos en la tierra.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 12,32-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No temas, pequeño rebaño, porque vuestro Padre ha tenido a bien daros el reino. Vended vuestros bienes y dad limosna; haceos talegas que no se echen a perder, y un tesoro inagotable en el cielo, adonde no se acercan los ladrones ni roe la polilla. Porque donde está vuestro tesoro allí estará también vuestro corazón.»

«Tened ceñida la cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Dichosos los criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; os aseguro que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y los irá sirviendo. Y, si llega entrada la noche o de madrugada y los encuentra así, dichosos ellos.

Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, no le dejaría abrir un boquete. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»

COMENTARI

Estigueu a punt també vosaltres

Davant d'aquells que es preocupen fonamentalment del seu patrimoni, Jesús ens convida a desprendre'ns dels béns i distribuir-los entre els necessitats. Ens crida a una pobresa radical, i alguns sants així ho han fet al llarg de la història. El veritable tresor l'hem d'emmagatzemar al cel, que no passa, i no a la terra, que passa. La raó és clara: on teniu el vostre tresor, hi tindreu el cor.

Aquesta pobresa radical ens fa por perquè ens deixa a la intempèrie, sense seguretats. Per això Jesús començava convidant-nos a la confiança en Déu Pare, ja que ell ens dona el millor dels tresors: el seu Regne.

La segona part del passatge evangèlic se centra en la vigilància. El Regne que ens ofereix el Pare arriba, i això demana de nosaltres vigilància per saber-lo distingir present entre nosaltres i per saber-lo acollir com cal: amb la conversió del cor i la vida. Dues comparances ens ajuden a entendre-ho: una positiva, la dels criats que, amb els llums encesos, esperen l'arribada en plena nit del seu amo que retorna d'una festa de nocces; i una altra de negativa, la del cap de casa que se la troba espoliada perquè no ha sabut preveure la visita dels lladres.

Aquesta segona comparança es complementa amb la paràbola de l'administrador confiat que, davant el retard de l'arribada de l'amo de casa, se n'aprofita de la situació per a benefici propi. Quan arribarà l'amo d'im-

provís l'enxamparà en la disbauxa i el castigarà. El servidor fidel és el qui està sempre a punt complint el seu deure.

El final de la segona comparança i el de la paràbola ens donen la clau d'interpretació: «El Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada» i «tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt». El Regne que ens ha donat el Pare i que està arribant no és altre que el mateix Fill de l'home ja present entre nosaltres però que vindrà a completar la seva obra. D'altra banda, el Pare ens ha donat molt, perquè ens ha donat el Regne en el seu propi Fill, i per això pot exigir-nos molt: deixar-ho tot per ell! Però, hi som a punt també nosaltres?

ENTREVISTA

MANUEL CUSACHS

El jove Sant Benet

L'escultor mataroní Manuel Cusachs és l'autor de la imatge de Sant Benet que va donar el Monestir de Montserrat a la Sagrada Família de Barcelona, i està ubicada a l'exterior de l'absis de la basílica. Aquesta és la tercera obra seva al temple, després de St. Josep de Calassanç i St. Ignasi de Loiola.

Com és el seu Sant Benet?

És la interpretació d'un home jove. Amb l'enyorat monjo de Montserrat P. Alcuí Serras, havíem coincidit en aquesta representació del sant. Com a símbols hi són presents el Llibre de la Regla i el bàcul. Les mans, que subjecten un llibre en actitud de pregària, de forma virtual, formen un clos que convida a la meditació. Són els detalls que li donen caràcter. El caràcter s'ha d'imposar a la imatgeria i a l'estatuària.

Què l'ha portat a produir força obra religiosa?

L'art religiós, a nivell creatiu, és tan emotiu i punyent com l'art comú, i tant o més sensible i complex. La fe, si un és creient, pot influir en aquesta pràctica, evidentment. Ara bé, tinc els meus dubtes de si la fe és qui impulsa la creació plàstica religiosa, qui la determina. El misteri de l'art es mou per uns indrets inescrutables.

És clau per a l'artista ser creient per reflectir millor una obra religiosa?

Certament, hi pot influir, però no és del tot determinant: sabem que Gaudí va anar entrant en la fe treballant l'art religiós i llegint la Bíblia. A la història de l'art hi ha grans artistes místics com Fra Angelico, però, contràriament, Pietro Vanucci, el Perugino, un reconegut agnòstic, va pintar la Dolcesa Espiritual de la Verge amb una inigualable veracitat. Potser la subtilitat de l'art fa apropar sensibilitats.

Oscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

La taula de la família

El món de la tècnica, en els darrers anys, ha fet evolucionar la vida familiar. Ha col·laborat a canviar els costums a l'interior de la família.

La qüestió, avui, és: com promoure la convivència familiar enmig de la dispersió i de l'individualisme? Fàcilment els membres de la família poden coexistir més que conviure. Un element fonamental de la família és la convivència, perquè és el moment del do mutu, de l'interès interpersonal, de la comunicació, de fer *vida de família*.

Com crear moments de convivència familiar? Un moment privilegiat per a la vida de família són els àpats, i més en temps de vacances. La taula és el lloc del diàleg, de posada en comú de les experiències personals. Els àpats familiars ajuden a entendre la unitat de la família, l'oferta dels pares envers els fills. Tots mengen el mateix com a senyal de comunió. La taula no és el lloc de satisfer necessitats biològiques, és el lloc de trobada familiar plena de significat que uneix i humanitza els seus membres. A l'entorn de la taula la família juga, explica acudits, té moments d'humor, de riure, d'ironia, fa memòria dels moments claus de la seva història. Són moments que no depenen dels avenços tecnològics, però són profundament humans. Entorn de la taula, la família prega pels dons que ha rebut, dóna gràcies i té presents els seus membres, fins i tot els absents, que creiem que participen de la taula de la plenitud de Déu. No es pot estar a la taula, en família, amb presses, per refer tan sols les forces físiques. La família també necessita refer les seves forces humanes, fraternes i espirituals. La taula necessita el seu temps i dedicació. És un espai fonamental de la família.

Mn. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

HECHOS DE VIDA

Decálogo: «Sólo por hoy, sonreiré»

- I. Sólo por hoy, ofreceré, a quien se me acerque, un rostro amable, distendido, acogedor, sonriente.
- II. Sólo por hoy, intentaré sonreír ante el fracaso y la dificultad. Me ayudará y ayudará a los que estén a mi lado.
- III. Sólo por hoy, me fijaré en los motivos de las pequeñas cosas que hagan sonreír y ofrezcan distensión.
- IV. Sólo por hoy, me esforzaré para ofrecer una humilde y sencilla sonrisa, aunque las circunstancias no acompañen.
- V. Sólo por hoy, intentaré poner a los *sinsabores* la *mica salis* —su *punto de sal*— o *endulzar* la vida.
- VI. Sólo por hoy, si me han ofendido, humillado, elevaré mi mente y miraré a Jesús que me pide que también yo sepa sonreír.
- VII. Sólo por hoy, intentaré prever los momentos difíciles. Me reiré de mí mismo y procuraré estar de mejor talante.
- VIII. Sólo por hoy, esparciré el perfume de una sonrisa alegre y trataré de comunicarla a quienes se acerquen y me traten.
- IX. Sólo por hoy, intentaré sacar un clavo con otro clavo: el de la preocupación, por el clavo de una sonrisa.
- X. Sólo por hoy, como escribe Karl Rahner, ofreceré: «La más pequeña sonrisa, pura y delicada; una sonrisa que brota desde un corazón recto refleja una imagen y un rayo de Dios.»

J. M. Alimbau

TEMPS D'ESTIU

Com re-crear-nos

Volem passar-ho bé, no a base d'esperit de vi, sinó inspirats per l'Esperit diví. Jesús assenyalava tres condicions per tal que ens pugui re-crear:

1) Lloc solitari: la primera creació va tenir lloc al paradís, la segona al desert. Necessitem un espai on les coses no ens distreguin; un lloc on només Déu estigui present.

2) Tot sols: crear és fer del no-res; hem de tornar al silenci de la disponibilitat pura de la primera creació. No n'hi ha prou d'anar al desert, cal restar sol, evitant les imatges i els sorolls de la ciutat.

Ens cal relaxar el cos per descansar, però necessitem encara més de pacificar la sensibilitat. L'esvalotament interior prové del nostre amor propi, del nostre egoisme, de les nafres mai guarides del tot del nostre cor. Hi ha diabètics espirituals les nafres dels quals no guaireixen mai.

3) Amb Ell: les condicions anteriors ens preparen per la trobada amb el Mestre. Sense Ell no podem fer res. Sense Creador no hi ha creació i sense Redemptor no hi ha re-creació. El silenci és la casa on habita la paraula que porta a la pregària i al veritable diàleg. Revivem l'amistat amb el Mestre, aquella amistat en la qual Ell ens pot revelar el Pare. Acceptem amb docilitat totes les paraules del Mestre. Déu crea per la seva Paraula —el Fill— i no té cap més mitjà per a re-crear-nos. Posem-nos en total disponibilitat davant Déu que ens vol fer fills en el Fill i testimonis del seu amor, animats per l'Esperit Sant.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

12. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,21-26]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689).
13. ■ **Dimarts** (■ Urgell) [Dt 31,1-8 / Sl: Dt 32,3-4a.7.8.9 i 12 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; màrtirs claretians de Barbastre (1936); beat Josep Tàpies i companys, màrtirs de la diòcesi d'Urgell.
14. ■ **Dimecres** [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. iv).
15. □ **Dijous** [Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.
16. ■ **Divendres** [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).
17. ■ **Dissabte** [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484).
18. ■ **† Diumenge vinent**, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,49-53]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.